

Ονομάζομαι Χρυσάνθος Κωνσταντινίδης γεννήθηκα το 1982 στην Αθήνα όπου ζω μέχρι και σήμερα και είμαι ο σκηνοθέτης της ταινίας “Το Μπαλκόνι – Μνήμες Κατοχής”. Είναι ένα ντοκιμαντέρ που αφορά την ιστορία της σφαγής του χωριού μου από του ναζί στις 3 Οκτωβρίου 1943. Τους Λιγκιάδες, το “Μπαλκόνι” των Ιωαννίνων. Από μικρό παιδί τις διακοπές τις περνούσα στους Λιγκιάδες, όπου είναι ο γενέθλιος τόπος της μητέρας μου. Ένας τόπος που βίωσε την θηριωδία των ναζί.

Για εμένα οι Λιγκιάδες ήταν ο τόπος των παιδικών μου χρόνων, εκεί ξέφευγα από τα τιμεντένια όρια της πόλης της Αθήνας, εκεί μύριζα τη φύση, έτρεχα επάνω στα λιθάκια και αγνάντευα από ψηλά τα Γιάννενα. Ήταν για εμένα το μπαλκόνι μου.

Τα καλοκαίρια στο χωριό έμενα μαζί με την γιαγιά μου και τον παππού μου, αλλά ο παππούς πέθανε το 1991 έτσι δεν τον πρόλαβα και πολύ. Ο παππούς μου ο ΜήτσοΠέτρου ήταν 17 ετών, όταν οι ναζί σκότωσαν τους γονείς του, τον αδερφό του και άλλους 85 συγχωριανούς μας.

Ο ίδιος και άλλα 3 αδέρφια του επέζησαν την σφαγή διότι, μαζί με άλλους συγχωριανούς ήταν πίσω από το βουνό Μιτσικέλι, στο γειτονικό χωριό Καρυές για γεωργικές εργασίες, γιατί ήταν η εποχή της συγκομιδής των καρυδιών. Εκεί ήταν και η γιαγιά μου η Αγγέλο Χολέβα, μαζί με την οικογένειά της και επέζησαν. Ο παππούς με την γιαγιά παντρεύτηκαν το 1944, ένα χρόνο μετά την καταστροφή του χωριού, ζούσαν μέσα σε καλύβες και έκαναν 5 παιδιά. Ο παππούς μου την επομένη ημέρα της σφαγής, μαζί με άλλους Λιγκιαδίτες που ήταν πίσω στο χωριό Καρυές, πήγαν στο χωριό και αντικρίσαν τις οικογένειές τους απανθρακωμένες και τα σπίτια τους καμένα. Ο παππούς δεν μιλούσε πολύ για τον χαλασμό της ζωής του στα παιδιά του και στα εγγόνια του.

Εμένα μου μιλούσε η γιαγιά μου για την καταστροφή του χωριού. Το σπίτι μας είναι δίπλα στην πλατεία του χωριού όπου βρίσκετε και το μνημείο με τα 88 ονόματα των θυμάτων από τους ναζί.

Chrysanthos Konstantinidis

Μου έδειχνε στο μνημείο που ήταν γραμμένα, τα ονόματα των γονιών και του αδερφού του παππού μου.

Ήταν για εμένα η πρώτη φορά που σε παιδική ηλικία, άκουσα από τη γιαγιά μου, ότι ο άνθρωπος σκοτώνει άνθρωπο. Ότι ήρθαν εδώ στο χωριό Γερμανοί στρατιώτες, σκοτώσαν όσους βρήκαν μέχρι και μωρά παιδιά. Μου μιλούσε και για την μετέπειτα πορεία της ζωής τους. Και δυστυχώς δεν ήταν παραμύθια, οι ιστορίες που μου έλεγε.

Δύσκολο για εμένα να διαχειριστώ το βάρος της μνήμης.

Ένα συναίσθημα που ήταν το βασικό κίνητρο να ξεκινήσω το πρώτο μου ντοκιμαντέρ.

Ένα συναίσθημα ριζωμένης θλίψης που μέσα από χρόνια ψυχοθεραπείας, κατάλαβα πως συνδέεται άρρηκτα με τη διαγενεαλογική μεταβίβαση του τραύματος του πένθους.

Το 2008 σπούδαζα σε μια σχολή κινηματογράφου στην Αθήνα, τον Δεκέμβριο δολοφονείται με ευθεία βολή από τον αστυνομικό Κορκονέα ο 15 άχρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος, την ίδια περίοδο η νεοναζιστική εγκληματική οργάνωση Χρυσή Αυγή κατεβαίνει στους δρόμους με πογκρόμ κατά μεταναστών και μετά παίρνει την θέση της στην Βουλή.

Έβλεπα το τέρας μπροστά μου.

Τότε ένιωσα ότι θέλω να δημιουργήσω ένα κινηματογραφικό αντιφασιστικό μνημόσυνο για τα 88 θύματα της σφαγής του χωριού μου από τους ναζί.

Ξεκίνησα να μελετώ το πρώτο βιβλίο με την ιστορία της σφαγής του χωριού μου που γράφτηκε τον Μάη του 1945 από ένα δάσκαλο στα Ιωάννινα τον Κώστα Α. Παπαγεωργίου.

Τον Οκτώβριο του 2009 ταξίδεψα με την σύντροφο μου Πέρρη στους Λιγκιάδες για το μνημόσυνο του χωριού και κατέγραψα στην κάμερα μου μαρτυρίες από τον τελευταίο επιζώντα της σφαγής τον Παναγιώτη Μπαμπούσκα. Το επόμενο χρόνο γνώρισα τον καλό μου φίλο και κάμεραμαν του ντοκιμαντέρ Γιάννη Χηνο.

Από το 2013 ως το 2017 μαζί με το κινηματογραφικό συνεργείο ταξιδέψαμε πολλές φορές από την Αθήνα στους Λιγκιάδες για να κινηματογραφήσουμε τις μνήμες των ανθρώπων και τις μνήμες των τοπίων.

Καθοριστικής σημασίας για την εξέλιξη του ντοκιμαντέρ, υπήρξε η γνωριμία μου το 2013 με τον Christoph U. Schminck Gustavus, Γερμανός καθηγητής Ιστορίας του Δικαίου στο Πανεπιστήμιο της Βρέμης. Αντικείμενο μελέτης του είναι τα εγκλήματα πολέμου από τους ναζί.

Το 1989 ο Γερμανός ιστορικός επισκέπτεται το χωριό και με ένα κασετόφωνο συλλέγει μαρτυρίες από τους επιζήσαντες της σφαγής και ανατρέχει στα γερμανικά στρατιωτικά αρχεία για περαιτέρω έρευνα.

Το 2011 εκδόθηκε η έρευνά του για την κατοχή στη Ήπειρο σε μια τριλογία με τον τίτλο “Μνήμες Κατοχής” από τις εκδόσεις Ισνάφι. Ο τρίτος τόμος επικεντρώνεται στη σφαγή των Λιγκιάδων.

Η συνεργασία μου με τον Χριστόφορο στην πορεία εξελίχθηκε σε μια στενή αδερφική φιλία, που θα καρποφορήσει το 2018 με την ολοκλήρωση του ντοκιμαντέρ “Το Μπαλκόνι – Μνήμες Κατοχής”.

Σήμερα αποκαλεί ο ένας τον άλλον “Αδερφάκι”.

Η ολοκλήρωση της ταινίας δε θα ήταν δυνατή χωρίς τη φιλοξενία και βοήθεια των κατοίκων των Λιγκιάδων, των ακούραστων συνεργατών και των δωρητών.